

Прогон ћирилице и српског језика

НЕДЕЉА, 26. ОКТ 2014, 07:30 -> 23:07
АУТОР: ГИЈОМ АПОЛИНЕР

Ћирилско писмо је строго забрањено, у градовима су имена улица преписана на латиницу. Бугари уништавају српске књиге и српски рукописе, пише огорчено славни књижевник описујући окупационе прилике у Србији за време Првог светског рата.

Познато је да Аустријанци у Србији врше денационализацију, што је један од најзлочиначких и најнеобичнијих подухвата у овом рату. Тако се православна вера сузбија на веома насилан, понекад веома сраман и најнескривенији начин, у корист католичке вере, чиме се до извесне мере објашњава зашто је папа сматрао да треба опрезно да ћути о Србима у својој ноти зараћеним странама.

Центар Београда за време окупације у Првом светском рату

И национални језик изложен је прогону, као и вера.

Ћирилско писмо је строго забрањено, пошто се сматра једном од одлика српског језика.

У градовима су имена улица преписана на латиницу.

Ови прогони проширују се, уосталом, и на националну књижевност.

Свуда су заплењене збирке народних песама, а за оне који их скривају предвиђене су строге казне.

Ново писмо на раскрсници, припадници Загребачког корпуса код Шапца 1914. год.

Пошто у тим песмама нема ничег против Аустрије и пошто причају само о борби Срба против Турака, јасно је да су забрањене са једним јединим циљем, циљем уништавања свих испољавања српског националног духа; забрањена су и песничка дела Б. Радичевића и Ј. Јовановића Змаја, мађарских поданика, чије су се песме током више од пола века слободно шириле међу Србима у Аустро-Угарској; та дела прокажена су само зато што су написана на српском језику.

СПАЉИВАЊЕ КЊИГА.

НАРЕДБА ГЕНЕРАЛА КУПИНЧЕВА О КОНФИСКОВАЊУ И УНИШТЕЊУ СРПСКИХ КЊИГА

(Documents des crimes bulgares (Tome I. стр. 267.).

„Окружном начелнику,

Брање (и т. д.)

На основи наређења Врховне Команде оперативне војске № 7.438 од 3. т. м. наређујем вам да конфискујете у свима надлештвима и приватним кућама српске књиге, слике и карте. Одаберите што је важније од тога и пошаљите Министарству Просвете, остале спалите. Тај се посао има свршити брзо и пажљиво. Књижари могу продужити рад, али само са књигама, писаним на бугарском језику и т. д.

№ 1223.

16 - V - 1916.

Ниш.

Шеф моравске војне инспекције
Генерал Купинчев.“

Българска Екзархия.

Свидѣтелство за свето кръщение

44 1915 г. Пр. 156

Въ пяти дни на Май
мѣсяцъ отъ свята православна църква, реди на
г-ру Александръ Калемѣевъ Българинъ отъ гробни-
щанна родина Обл. Сливница, Мехенлово занамога отъ
матура Беларна Мокелѣва отъ Греска нѣко-
лкога се кръсти отъ д-ръ Методъ
Св. Канчаревъ църква на църквата Св. Тодоръ
отъ мѣстото за свето кръщение Цейска и нѣкога
отъ свещенната крестъ отъ Бригитъ Вертомеръ

За рѣшено се дава настоящото свидѣтелство.
г-ру Александръ, 1915 г.
Гробино свидѣтелство: Методъ

Бугарска крштеница за Србе

Бугари иду чак и даље него Аустријанци у тој борби против националног језика; спаљују српске књиге и рукописе, не штедећи чак ни црквене и судске књиге и списе.

Бугарски министар за трговину унео је малу измену у те вандалске мере наређујући да се убудуће српске књиге и српски рукописи допремају у народну штампарију у Софији да би тамо били претварани у папирну кашу.

Бугари су са неразумним бесом разрушили и историјске споменике Србије које је и турска освајачка власт поштовала.

У црквама и манастирима су уклоњени сви натписи у којима се помињу српски владари. Бугари су отишли дотле да терају Србе да завршно -ић у својим презименима замењују са -ов, што је одлика бугарских презимена.

Извор: Guillaume Apollinaire - „Les Persécutions autrichiennes et bulgares contre la littérature” , Paris, Mercure de France, "Echos", 16. octobre 1917.

(Превод са француског: Вера Илијин)

Белешка о аутору

Гијом Аполинер (Рим 26. август 1880. - Париз 9. новембар 1918), је легендарни и контроверзни француско-италијански писац и драматург, пољског порекла. Право име му је Вилхелм Аполинарис де Костровицки.

Похађао је елитне школе на Азурној обали. Учесник је свих покрета авангарде, пошто се се након завршетка школовања упутио у Париз, где постаје угледни члан боемске заједнице на Монпарнасу.

Најпознатији је као песник (збирке „Алкохол” и постхумно објављени „Калиграми”), а такође и као аутор романа „Једанаест хиљада буздована” и „Искуства младог Дон Жуана”.

Учествовао је у Првом светском рату и рањен је у главу.

Умро је два дана пре краја Првог светског рата, са 38 година, у свом париском стану, од напада шпанске грознице.